

IPC REAL

per a
**SALARIS I
PENSIONS**

cal una **VAGA GENERAL!**

n° 181 - setembre 2022 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

pàg 3 i 12-13

No Pacte de Rendes: IPC real a salaris i pensions

Política:

pàg 4-5

Diada Catalunya

Sindical

pàg 6-7

Ensenyament de Catalunya: s'ha guanyat reivindicació pero ha faltat consulta

Pensionistes

pàg 8-9

El 150, tots a Madrid!

Immigración:

pàg 10

Melilla; ILP: regularització, ja

In memoriam

pàg 11 i 14

82 anys de l'assassinat de Trotski

Internacional

pàg 14-24

Guerra Ucraïna, fam a Àfrica; Taiwan; eleccions a Itàlia; vagues a Gran Bretanya; Palestina: il·legalització ONGs; Xile: triomf del rebuig, balanç derrota i com seguir la lluita

49a Brigada Mixta. Crónica de un soldado.

dels autors Jordi Pitarch Salvador i Alain Pitarch Salvador. Cascaborra Ediciones.

No se'n parla prou de la Memòria Històrica, això que vindria a ser un eufemisme de «la veritable història de la República, l'aixecament militar i la dictadura que mai no t'han explicat ni a l'escola, ni a l'institut ni enlloc», i això va paral·lel amb una deixadesa didàctica al respecte que genera ciutadans ignorants, en la pitjor accepció del terme: la que viu al costat de fàcils de manipular.

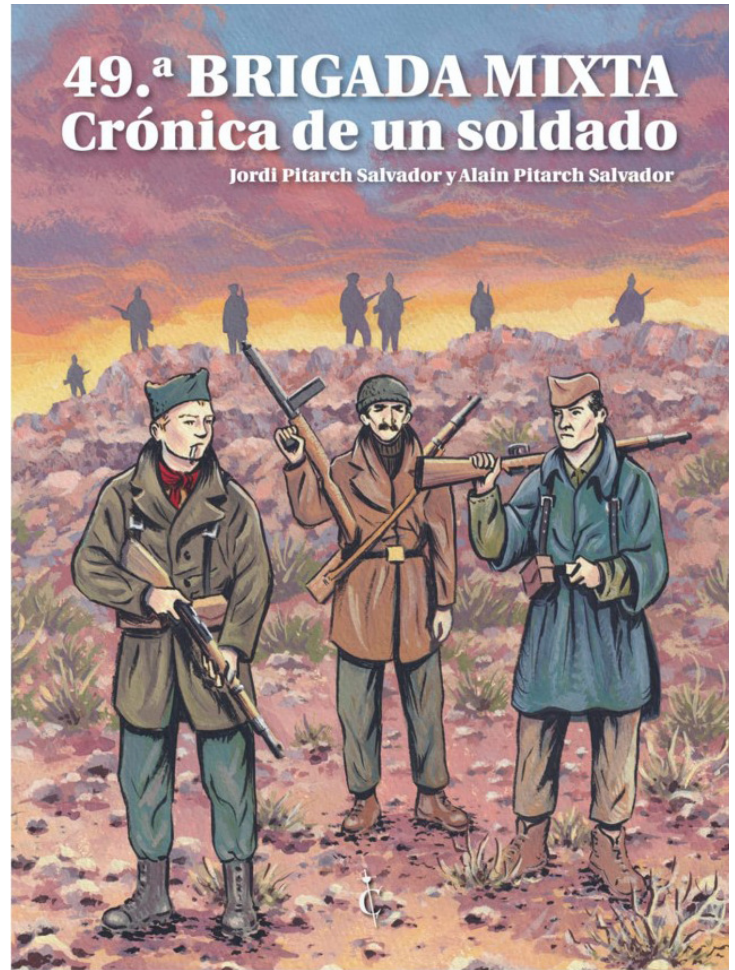
Llegir un còmic sobre la quotidianitat d'un soldat durant la guerra, poder acompanyar-lo, mirar el que ell va mirar i saber què va sentir, escoltar-lo de vell i captar la seva perspectiva, i tot concentrat en 100 pàgines de dibuixos, senzillament hauria d'haver sigut una possibilitat ordinària, usual i possible des de 1975.

La seva creació, cinquanta anys més tard, significa moltes coses. Per als qui sabem que l'ensenyament públic ha comès un greu error en permetre que la història recreada per la dictadura no s'hagi eradicat i neutralitzat, aquest còmic és un regal.

Els germans Pitarch Salvador elaboren una obra basada en les vivències reals del seu avi Manuel Pitarch Garcia, des de la seva incorporació a files fins al final de la guerra.

Alain Pitarch Salvador és autor del guió que ordena el relat en dos temps: durant el transcurs de la guerra i durant els anys 80, Manuel conversa en el seu fill i la seva família, els explica la seva vida i respon les seves preguntes tot organitzant una història que sembla que ha explicat moltes vegades perquè no vol que ningú l'oblidi. Una molt seriosa documentació històrica sosté el periple pels diversos fronts, i les anècdotes i peripècies personals de *Manolete*, que va ingressar com a voluntari de l'Exèrcit Popular als 21 anys.

Jordi Pitarch Salvador és el dibuixant que reconstrueix el relat en vinyetes, pinta en grisos els dibuixos de la guerra i en color sèpia els anys 80 de la seva infantesa compartida en els pares i l'avi. Les fotografies familiars i algunes imatges

del seu avi durant la guerra són un punt de partida en la seva creació.

Altres autors, com Paco Roca en «Los surcos del azar», o «El arte de volar» d'Antonio Altarriba i Kim, han fet també novel·les gràfiques magnífiques sobre aquest fragment de la nostra història recent. El llibre dels germans Pitarch Salvador se'ls afegeix i demostra, una vegada més, la idoneïtat del que es coneix com a 9è art, el còmic, com a mètode pedagògic i com a expressió artística amb valor estètic i intel·lectual.

Si no es troba a la llibreria es demana a l'editorial:

<https://www.cascaborraediciones.com/>

IPC real per a salaris i pensions

La inflació a l'Estat espanyol ha arribat al 10,8% a l'agost, la més alta en 40 anys. Per contra, els sous i les pensions estan estancades (els salaris negociats al llarg del 2022 pugen un 2'57%, les pensions ho van fer el 2'5% les contributives i un 3% les no contributives). I tenint en compte que només el 15% dels convenis contenen clàusules de revisió salarial, l'empobriment generalitzat dels i de les treballadores és alarmant. Però l'augment del preu de la cistella de la compra no afecta de la mateixa manera tota la població: entre els sectors més empobrits l'impacte sobre els productes de consum diari arriba al 30%, segons Oxfam Intermon. La població en risc de pobresa i exclusió social es dispara fins el 27'8%, i creix entre els i les treballadores que tenen feina.

Però les 4 principals energètiques (Naturgy, Endesa, Repsol e Iberdrola) van tancar el 2021 amb més de 14.000 milions d'euros de beneficis i els bancs de l'Ibex 35 que l'any passat van guanyar més de 20.000 milions d'euros, aquest primer semestre ja guanyaven 10.295 milions. Els beneficis de les empreses cotitzades a 2021, marcava un rècord històric de 64.021 milions d'euros.

Ara el govern pretén tancar tres negociacions en els propers mesos: la revisió del Salari Mínim Interprofessional, activar el Pacte de rendes en un intent de limitar les pujades salarials, i completar la reforma del sistema de pensions, amb noves retallades. Les mesures populistes del govern PSOE-UP com la rebaixa d'impostos a la llum i el gas, la subvenció als 20 cèntims pel litre de gasolina, el xec de 200 euros per les rendes més baixes o la reducció del preu del transport públic durant tres mesos, no només perpetuen els negocis de les grans companyies, sinó que lluny de donar una solució real a la classe treballadora, augmenten molt el deute públic. Suposen un traspàs de diners públics a mans d'empreses privades.

Sense una intervenció de preus i dels beneficis amb impostos –o la nacionalització d'aquestes companyies estratègiques- no es resol el pro-

blema de fons. L'única mesura que va en aquesta direcció són els nous impostos previstos per elèctriques de l'1,2% dels seus ingressos que preveu recaptar 2,000 milions d'euros i l'equivalent a la banca que recaptarà uns 1500 milions més, és a dir, una ínfima quantitat de l'enorme augment dels seus beneficis.

Unai Sordo, secretari general de CCOO, advertia que «no és realista demanar una pujada del 10% dels salaris com ho fa la inflació», en tot cas demana clàusules de revisió salarial. Per la negociació col·lectiva CCOO i UGT presenten demandes del 3'5% al 4%. Argumenten que una pujada dels salaris al 10% podria desencadenar un augment dels preus sense aturador, com si amb la pujada mitjana de preus i inflació del 10%, la patronal no estigués ja assegurant-se els beneficis.

Les mesures populistes del govern PSOE-UP... no només perpetuen els negocis de les grans companyies, sinó que lluny de donar una solució real a la classe treballadora, augmenten molt el deute públic..... Sense una intervenció de preus i dels beneficis amb impostos –o la nacionalització...- no es resol el problema de fons.

Aquesta realitat que es dona internacionalment, ha començat a provocar mobilitzacions obreres. Els aeroports a França a principi de l'estiu. Lufthansa a Alemanya juntament amb els principals ports en el Mar del Nord. Gran Bretanya amb les mobilitzacions de ferroviaris, el metro de Londres i el port de Felixstowe, per on passen la meitat dels contenidors que arriben a Regne Unit. A l'estat espanyol, el nombre de vagues creix en un 20% respecte del 2021 en el primer semestre. A destacar la massiva vaga del metall a Cantàbria que va paraitzar el sector dues setmanes al juny. O la d'ensenyament públic a Catalunya que després de diverses jornades

de vaga el tercer trimestre del curs passat ha aconseguit del govern de la Generalitat la contractació de 3500 docents per reduir una hora lectiva. La lluita és l'únic camí.

L'escalada de preus no es pot aturar conveni a conveni. Cal una vaga general per imposar la defensa de salaris i pensions a la patronal i al govern PSOE-IU/Podemos, tot exigint un canvi de rumb de 180%. Aquesta demanda hauria de sortir de tots els llocs de treball per exigir-ne la convocatòria unitària a tots els sindicats. En aquest camí d'unificació de les mobilitzacions, és important la cita del 15 d'octubre a Madrid, convocada per la COESPE en defensa de salaris i pensions amb l'IPC real. S'hi han començat a sumar sindicats com CO.BAS i CGT. Cal convertir-la en un clam per exigir la convocatòria de la vaga general.

4/09/2022

LI

Diada

Cal una política al servei de les classes populars i una nova representació política

Cinc anys després, com continuem la lluita per la República catalana? Per respondre aquesta pregunta cal primer veure la realitat cara a cara. L'1 d'octubre i la vaga general del 3, que va ser la base de la proclamació –encara que aigualida– de la República Catalana, van ser els punts més avançats de la lluita per l'autodeterminació del poble català i una extraordinària manifestació de sobirania.

Però després d'aquesta data i de la repressió de l'estat, va venir la desmobilització. Organitzacions polítiques que van ser importants per arribar fins l'1 d'octubre, com ERC i JxCat, avui formen un Govern de la Generalitat que, lluny de buscar la República catalana estan reconstruint les bases regionals autonomistes.

Sovint es critica la Taula de Diàleg perquè és una pèrdua de temps. Però, i tant que serveix!!! Serveix a la política de liquidació de l'octubre del 2017. A la darrera reunió del 27 de juliol a la Moncloa, Félix Bolaños declarava satisfet que ERC accepta «l'ordenament democràtic vigent» i que «renuncia a accions que treguin la política de les regles de joc democràtic». Tres dies després Sánchez es vantava que, gràcies a la seva estratègia de diàleg, queia el suport a la independència a les enquestes. Amb la darrera declaració d'Aragonès que mantindria la taula de diàleg, fins i tot si es formés un govern PP-Vox, està tot dit del que n'espera: està al servei d'imposar la constitució espanyola que nega l'autodeterminació i consagra la unitat d'Espanya sota la monarquia.

També s'acorden «desjudicialitzar» el debat polític. Alerta Solidària aporta dades per demostrar que lluny de reduir-se, la repressió continua creixent i la Generalitat hi participa cada cop més activament, per desactivar els moviments socials i polítics, inclòs l'independentisme. Com el cas de «21 raons», els talls de la Meridiana, l'Adrià Sas,

encausats per vagues generals, o la detenció, fa uns dies de 5 companyes i companys anarquistes per les manifestacions de l'1 de maig.

I la política de JxCat no és diferent, per molt que rebutgi seure a la Taula de diàleg. Quines són les seves propostes per avançar en la ruptura del marc constitucional? Cap. Tota l'estratègia de Puigdemont per carregar-se de raons per tal que els estats d'Europa i del món defensessin el dret democràtic de Catalunya a l'autodeterminació, ha fracassat. Ja que la Unió Europea no és un ateneu de demòcrates lliurepensadors, sinó un club d'estats i multinacionals que es protegeixen. És més, a JxCat hi ha un debat obert per ubicar el partit al centre-dreta de la política catalana, recuperant l'antiga estela de Convergència, deixant la deriva independentista en un segon pla. Avui les direccions d'ERC i JxCat, perquè estan compromesos en una involució autonomista, han traït l'1 d'octubre i han passat a ser part del problema i no de la solució. També perquè això ho denuncia l'ANC, Aragonès no serà a la manifestació de la diada.

Calen construir nous instruments polítics. Pot ser el pal de paller la CUP-UNCPG?

Cal construir nous instruments polítics que permetin una nova ofensiva per la República Catalana. Però aquesta només pot ser obrera i popular,

necessàriament enfrontada a les polítiques neoliberals del govern autonomista d'ERC i JxCat, de retallades i privatitzacions de serveis públics, de macro infraestructures com els jocs olímpics o l'ampliació de l'Aeroport del Prat, que només afavoreixen una minoria i els interessos empresarials.

Perquè cap construcció política es fa al marge de la situació que viu la gent. La realitat és que el poble català, la classe obrera i els sectors populars, viu colpejat per una greu crisi econòmica. Índex de pobresa de la població catalana és de gairebé el 27%. L'agost s'ha acabat amb 9.554 aturats més. Cal construir una alternativa per la República Catalana compromesa amb la lluita obrera contra els tancaments d'empreses, en defensa de salaris i pensions empobrides amb la pujada de l'IPC, contra la precarietat laboral, contra la destrucció ambiental capitalista, feminista i en defensa dels col·lectius LGBTI.

Pot ser la CUP-UNCPG qui canalitzi aquesta alternativa i l'ajudi a ser efectiva? Des de la participació de Lluita Internacionalista a la coalició electoral treballam per que ho sigui. Però cal deixar a banda vacil·lacions i fer un gir a l'esquerra:

1. Amb una posició ferma d'oposició a les polítiques neoliberals, autonomistes i repressives del Govern d'ERC i JXC i posant-se al costat de les lluites obreres i populars

2. Amb un pla de xoc assegurat amb partides extra dels pressupostos per afrontar la crisi: salaris i pensions, habitatge, ...

3. Construint un pol unificat del moviment antirepressiu, per traçar una estratègia conjunta contra el govern de Catalunya (Front Comú, PAP, Alerta Solidària...) i també contra les institucions de l'Estat. S'ha de teixir la solidaritat a Catalunya i a l'Estat espanyol, com amb el cas dels antifeixistes de Pego o els 6 de Saragossa. La solidaritat que necessitem per a fer efectiu el dret d'autodeterminació no arribarà d'estats i governs sinó d'altres pobles, de la resta de l'estat i internacional. La CUP-PR ha d'utilitzar l'altaveu a les institucions de l'Estat espanyol per denunciar les polítiques burgeses del govern i per teixir aliances amb la resta dels pobles de l'estat. Cal construir una alternativa a l'esquerra en base a una política de classe i antirepressiva per trencar amb el règim del 78 i amb el capitalisme.

5/09/2022

Vam fer l'escola d'estiu

El 29/7 a Barcelona i del 30 a l'1/8 a Can Font, al preciós poble de Brunyola, vam realitzar l'escola de Lluita Internacionalista.

Davant l'actual guerra d'Ucraïna, vam analitzar i debatre què és avui Rússia i com s'ha arribat a aquesta situació des de la revolució russa del 1917.

Estudi i debats en grups i plenaris, es van completar amb les hores de piscina i guitarrejades a la nit, en una convivència que no té preu.

Catalunya. Acord entre sindicats i Departament d'Educació

S'ha guanyat la reivindicació més important, però ha mancat una consulta unitària prèvia

El passat 31 d'agost el Departament d'Educació acceptava la que segurament és la reivindicació de recursos més important de la plataforma reivindicativa de les 9 vagues unitàries del curs passat i de les que estaven convocades per aquest 7 i 28 de setembre: la reducció de l'hora lectiva a totes les etapes amb un increment de 3.500 llocs de treball docents. Però ho fa per al proper mes de gener enlloc de fer-ho des de l'inici del present curs amb les dificultats organitzatives que es generaran. Això i, sobretot, que ha faltat una consulta del conjunt dels sindicats a les treballadores, ha deixat una sensació contradictòria malgrat suposar l'assoliment d'una mesura molt important a nivell laboral i pedagògic.

Les vagues sostingudes assoleixen aquesta important demanda

El descontentament i esgotament s'havien anat acumulant en darrers anys, mentre ni tan sols les retallades del 2012 havien estat recuperades. Només va faltar la prepotència del Departament i del Conseller Cambray en particular, d'imposar sense consulta, una modificació substancial del calendari que asfixia la preparació de l'inici de curs en pràcticament dos dies.

Aquella situació que es detectava als centres, va esclatar amb una convocatòria des dels sindicats després de l'enèsima actitud burocràtica del Conseller davant la representació sindical. Sense consultar-ho amb el professorat, els sindicats unitàriament van convocar les cinc primeres jornades de vaga. L'autoorganització que vam veure els dies prèvies a la primera vaga feia anys que no veiem: participació massiva del professorat a les xerrades, moltes assemblees de centre auto-convocades, i una voluntat decidi-

da de sortir a la vaga. La primera tongada de tres dies de vagues va sorprendre a tothom, no només per la seva massivitat, sinó també per la combativitat que s'expressava en el moviment. És cert que la segona tongada de dos dies, el seguiment va aflijar, encara que les manifestacions van tornar a ser massives. El Departament s'enrocava i sovintejaven les declaracions provocadores i les desqualificacions de González Cambray.

Un element que no cal minimitzar és la ruptura que es produeix entre els i les directores de centre i el Departament. Sovint el Departament -aquest era l'esperit de la LEC- havia utilitzat les direccions contra el dret a la negociació col·lectiva dels i de les treballadores docents a través dels sindicats. Aquest cop González Cambray va anar massa lluny i va provocar -per primera vegada en forma general- el rebuig de les direccions de centre.

Però la qüestió essencial de consolidar una organització de base que decidís sobre la continuïtat de la lluita no es va poder fer, tot i que des de CGT es va intentar. Les reunions tradicionals de zona, o una coordinació de centres que fa anys es feia davant les fortes mobilitzacions no van acabar de funcionar. La majoria dels sindicats havien abandonat el funcionament de les zones des de feia cursos, i només havia faltat la pandèmia i les reunions telemàtiques. Aquest va ser un greu problema, doncs la distància no només feia difícil als sindicats saber quina era l'opinió i la predisposició dels i de les docents sinó que el control necessari d'aquests/es sobre la mobilització no es va poder construir.

Els sindicats van mantenir les mobilitzacions fins a final de curs. Tot i que les dues darreres vagues van tornar a tenir menys seguiment que les anteriors. En un darrer intent de dividir, el Departament, va oferir l'hora de recuperació del 2012 només a primària, però es va rebutjar. Així ens plantàvem al setembre amb un nou pla de lluita i vagues: pel 7 i pel 28. Però el desgast polític que havia patit el departament i el Conseller no era menor. Només va faltar la greu mancança de places públiques a

la FP, amb més de 20.000 alumnes sense saber si anaven a poder fer estudis del cicle demanat. Tot un caos que havia estat denunciat i al que s'afegiria el generat pels nomenaments de darrera hora, com sempre fruit de la total improvisació del Departament.

En aquest context de vagues sostingudes i 8 dies abans de la primera del nou curs, el Departament ofereix als sindicats una proposta d'acord que inclou per primer cop el retorn a l'horari lectiu anterior a les retallades per a totes les etapes, amb la incorporació de 3500 places docents, és a dir, la que és possiblement la mesura econòmica més important de tota la plataforma reivindicativa.

Calien assemblees unitàries sobre la signatura de l'acord i la continuïtat de la lluita

La proposta d'acord del Departament ve amb contrapartides com que la seva aplicació serà al mes de gener i generarà un trasbals organitzatiu a meitat de curs als centres quan es podia haver aplicat perfectament per a l'inici de curs. Això i, sobretot que es planteja per ser signat a correu pels sindicats. Des de CGT s'ha intentat que l'acord fos prèviament consultat a treballadores i treballadors. De fet, així es farà aquests dies amb la afiliació del sindicat.

Però altres sindicats amb més pes a les negociacions i el Departament han preferit signar ja un acord que un pre-acord sotmès a consulta. Acceptar per la part sindical l'ultimàtum de 24h imposat pel Departament per signar -per una mesura que a més entra el gener- ha generat desconcert i l'aparença de que eren els sindicats i no el Departament qui tenia presa per signar, davant les mobilitzacions convocades. Aturar la signatura precipitada, per consultar al professorat entre acceptar l'acord o seguir el pla de lluita, era vital. Un Cambray, que ha hagut de retrocedir per la mobilització i el rebuig generalitzat del professorat, sortia encara viu al poder imposar el temps en la signatura de l'acord.

Així doncs, aquest problema que comentàvem de la manca d'estructures de base que

poguessin decidir la continuïtat de la lluita, pren especial importància en la signatura de l'acord i aquesta manca de consulta prèvia fa que, malgrat l'assoliment de la mesura més important de la plataforma reivindicativa hagi rebut crítiques d'una part dels sectors més combatius del moviment.

Caldrà convocar assemblees per seguir lluitant

A data d'avui, manca saber si es ratifica o no l'acord en les assemblees que faran els propers dies els diferents territoris de CGT. En tot cas, serà difícil que d'aquestes surtin mobilitzacions immediates en solitari.

En tot cas, cal tenir present que l'acord signat, a diferència d'altres anteriors, no obliga a la pau social per cap període de temps determinat. Implica la desconvocatòria de les vagues convocades al setembre, però deixa oberta explícitament la possibilitat de convocatòria de noves mobilitzacions aquest mateix trimestre per incompliment de la mesura o per aconseguir-ne d'altres.

L'assoliment de l'hora lectiva i altres símptomes indiquen una feblesa en el Govern i el Departament. De fet, hi ha indicis de que la seva acceptació no sorgeix del conseller ni del seu equip sinó d'altres sectors del Govern. Per tant, cal seguir apretant i sobretot recuperant les reunions i assemblees de centre i zona perquè s'ha demostrat que només amb la lluita avencem.

L'assoliment de la resta de reivindicacions pendents (reducció de ràtios, derogació del decret de plantilles, augment de pressupost fins arribar al 6%, etc) i fins i tot, com s'aplica la reducció de l'hora lectiva, passa per seguir amb la lluita i les mobilitzacions. I, ara més que mai, la decisió sobre quines mobilitzacions i el com i quan fer-les ha de passar per la convocatòria d'assemblees el més unitàries i participatives possibles. Espais de debat que han de ser els qui decideixin la continuïtat de les properes lluites i vagues que es produeixin, són la lliçó més important d'aquest procés de lluita.

Pedro Mrcadé i Josep Lluís del Alcázar

Toca Mobilización y Unitat de la classe treballadora, davant les agressions a la forma de vida de treballadors i pensionistes.

El 15 d'octubre tots a Madrid.

- Per la pujada de salaris i pensions amb l'IPC Real davant la pujada del cost de la vida. En contra del pla de rendes que només pretén consolidar la baixada de salaris i que els treballadors perdem el Cost de la Vida com a referència en convenis i revaloració de pensions.

- Contra l'amenaça de més retallades en les pensions futures que prepara el govern d'acord amb la Unió Europea, entre altres reformes passar de 25 a 35 anys el càlcul de la pensió que pot significar una rebaixa entre el 10 i 15%.

- Hem de preparar la mobilització contra el capital que es prepara per a sortir beneficiat de la seva crisi i que el pagament del deute financer segueixi a costa de noves retallades socials com ja es planteja en els pressupostos generals per al 2023. És necessari sumar a la mobilització pel salari i les pensions la mobilització dels moviments socials.

Treballadores i pensionistes, som els que estem pagant novament la crisi econòmica que cíclicament afecta l'economia capitalista, som ostatsges de les polítiques de la UE, de les reformes que el govern del PSOE UP ha implementat al llarg dels anys a l'empara de les decisions de la UE (Pacte de Toledo, Reforma de les Pensions, IPC Mitjà en comptes del Real, Plans de Pensions d'Empresa, Pacte de Rendes, la no derogació de les Reformes Laborals, etc.) i el que ha fet és aguditzar més la pobresa de la gent.

El Capital ja no garanteix treball ni salaris i utilitza la seva pròpia crisi per a una major explotació garantint els seus beneficis.

El grau d'explotació ja no garanteix un salari o una pensió, ja no hi ha la seguretat de poder

tenir una vida digna, després d'haver cotitzat i treballat tota una vida. La quantitat de persones que es troben en pobresa extrema està augmentant, la gent que no pot pagar un lloguer, el cost dels subministraments bàsics és cada vegada més gran, la cistella de la compra és impossible assumir amb els salaris i les pensions que es cobren i mentre veiem com els bancs, les elèctriques i els intermediaris es fan cada vegada més rics a cost del nostre esforç. Mentre es continua augmentant la bretxa de gènere en salaris i pensions. Les persones que cobren les pensions no contributives han de sobreviure amb una pensió que no arriba ni al salari mínim interprofessional, per desgràcia aquest col·lectiu està majoritàriament compost per dones. **Un 27,8% de la població està ja en risc de pobresa segons el govern d'Espanya i més del 60% si prenem el barem de la Carta Social Europea per a Espanya.**

No és cert que les pensions públiques no són viables.

Enfront del discurs del govern del PSOE UP dient que no és sostenible el Sistema Públic de Pensions, només se'ls ocorre aprovar els Plans de Pensions d'Empresa, que l'únic que aconseguix és minvar més els salaris en tenir el treballador per a aportar del seu magre salari una quantitat de diners. **Aquests plans de Pensions d'Empresa el que fan és traslladar els diners que tots i totes hem hagut d'aportar durant la nostra vida laboral a la Seguretat Social a les mans dels privats (Bancs, Caixa d'Estalvis i Asseguradores).**

El mateix Congrés va haver d'admetre que durant el 2020 l'Estat va prendre més de 21.000 milions de les cotitzacions per a despeses

indegudes. Totes les despeses impròpies estan valorades en més de 500.000 milions i s'han anat gastant de la caixa de la Seguretat social en despeses indegudes com salaris, bonificacions a les empreses, plans d'ocupació... Despeses que si almenys s'haguessin dedicat a pujar les pensions mínimes, ara compliríem la recomanació de la carta social europea de 1084/ • de pensió mínima.

El capital financer i els monopolis són els beneficiaris de la seva pròpia crisi, i provoquen que el conjunt de les classes populars sofreixi tot el pes d'aquesta.

Des de la crisi de l'especulació immobiliària del 2008 les sortides dels successius governs han estat a favor del capital. Fins a la invasió d'Ucraïna per Rússia se li atribueix amb tot el cinisme la inflació, quan abans de començar la guerra ja teníem una inflació del 8,2% i els pensionistes érem al carrer demanant una pujada de les pensions a nivell del Cost de la vida en contra de la inflació.

Així durant dues dècades la banca i els monopolis gaudeixen d'avantatges fiscals, a la banca se li va cobrir tot el deute especulatiu immobiliari, s'han legislat avantatges fiscals a les grans fortunes, es continua imposant el pagament d'aquest deute amb modificació de l'article 135 de la constitució, per sobre dels drets socials.

Així hem vist, i continuarà en els PGE 2023, com els pressupostos en sanitat, educació, salaris, pensions, transport públic de proximitat, despeses als ajuntaments... s'han anat retallant en per pagar el deute o per pujar la despesa militar o per donar diners a la banca o als monopolis. El tímid impost a la banca que es proposa no cobreix ni una part del benefici que han rebut de l'Estat amb la dècada d'interessos negatius que els bancs rebien de BCE.

Continuem veient com es permet la pujada dels lloguers, un gran negoci financer que nega el dret a un habitatge digne. S'ha facilitat que les factures de llum i gas pugin de manera inassolible per a moltes famílies, en comptes de nacionalitzar els grans monopolis energètics que es reparteixen ingents beneficis i bonificacions.

Veiem que durant el 2021 i 2022 els grans monopolis industrials anuncien beneficis ingents com: Farmacèutiques, bancs, militars.... Veiem com la indústria de l'automòbil es prepara per a recollir bonificacions per a re industrialitzar-se amb diners públics com altres sectors...

És necessari que a la mobilització se sumi el conjunt dels moviments socials en una carta que aglutini totes les seves reivindicacions.

Portar el debat i la mobilització a les fàbriques.

Hem de portar la constant mobilització a les nostres ciutats, a les nostres fàbriques, als centres escolars i a la universitat.

És important que la classe obrera entengui que si renúncia a les mobilitzacions continuarà perdent poder adquisitiu i continuarà perdent ocupació i **sense un salari i una ocupació dignes no podem tenir unes pensions dignes**. Cal dir prou als convenis que no assegurin l'ocupació i un salari digne. **És necessari dir no als convenis que intentin imposar els Plans Privats d'Empresa.**

Per un pla obrer de mesures que són urgents és necessari un acord entre organitzacions de pensionistes, sindicats combatius, moviments socials per a **construir la vaga general**, perquè de motius en tenim. Que es discuteixi als centres de treball, a la universitat, que tots i tots treballadors, pensionistes i estudiants la secundem.

Per això cal fer cas a les mobilitzacions que actualment s'està fent des del moviment pensionista, els sindicats combatius i els moviments socials.

GOVERN I GOVERN I LES PENSIONS I ELS SALARIS ES DEFENSEN AL CARRER.

Pensionistes de LI

La massacre de Melilla

Les vides negres importen - *Black lives matter*

El 24 de juny és tristament recordat per la massacre més gran realitzada per les forces conjuntes de la policia marroquina i espanyola. Van ser mortes 37 persones, a més d'un nombre desconegut de desapareguts, retornats i detinguts al Marroc.

No és la primera vegada que es desferma una forta repressió a les fronteres del Marroc i Espanya. Però sí la de més brutalitat amb conseqüència de mort.

A més, pels governs del Marroc i l'Estat espanyol no n'hi ha prou, ja que la justícia marroquina va continuar amb condemnes diverses als detinguts, amb diversos mesos de presó i multes de gairebé mil euros.

Com passa des de fa anys, la Unió Europea avala la repressió, encara que hi hagi conseqüència de mort, com les devolucions al Marroc i les condemnes. A més, finança el regne alauita amb milions d'euros per garantir l'Europa fortalesa, creant un mur només comparable al Mur de Berlín. La hipòcrita proclama de la UE, de terra d'acollida i asil, en realitat demostra que només ho és quan beneficia els seus interessos econòmics.

Després de més de dos mesos els únics condemnats són les víctimes, mentre que els responsables de les morts i la repressió, els que van donar les ordres, continuen sense ni tan sols ser cridats a declarar. Els mitjans de comunicació ja han «oblidat» la matança i els responsables seguiran als seus llocs per donar altres ordres similars.

Per tot això cal exigir:

1. La formació d'una comissió encapçalada per les víctimes i els familiars de la repressió, amb el suport dels organismes de Drets Humans del Marroc i l'Estat espanyol, juntament amb personalitats reconegudes defensores dels DD. HH.
2. Investigar les morts i la repressió del 24 de juny.
3. Judici i exigència de responsabilitats als autors materials i als que van donar les ordres.
4. Repatriació de les víctimes i familiars.
5. Derogació de la Llei d'Estrangeria.
6. La Regularització de totes les persones migrants en situació administrativa irregular a l'Estat espanyol.

Guillermo Schelling

Per la igualtat de drets

ILP regularització:

a per les 500.000 signatures!

REGULARITZACIÓ Ara!

La de recollida de signatures per una regularització extraordinària dels treballadors i les treballadores migrants. El termini per al lliurament de firmes al Congrés s'ha ampliat fins al 23 de desembre. Ja s'han aconseguit fins a 350.000 firmes amb la mobilització de milers de persones treballant amb l'objectiu d'acabar amb la situació injusta que pateix la classe obrera més precaritzada i explotada a l'Estat espanyol.

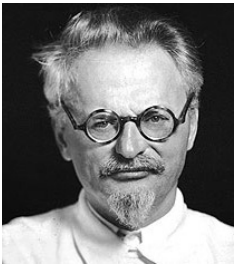
A Lluita Internacionalista creiem que només amb les firmes no s'aconseguirà revertir aquesta situació i, per això, aprofitant el lliurament d'aquestes, cal cridar a una mobilització massiva per omplir els carrers de Madrid de camí al Congrés. Migrants o no, hem de dir al Govern "progressista" de PSOE i UP que ja n'hi ha prou de discriminació i explotació.

**REGULARITZACIÓ JA, FORA LA LLEI D'ESTRANGERIA,
PLENS DRETS PELS TREBALLADORS I TREBALLADORES MIGRANTS**

Txema Morillo

21 d'agost de 1940

Trotski era assassinat per un agent estalinista

Trotski va ser un dels principals dirigents revolucionaris del segle XX. Va encapçalar la primera revolució socialista triomfant de la història al costat de Lenin a Rússia. El nom està associat a la lluita pel socialisme, la democràcia obrera i l'internacionalisme.

Amb el seu assassinat, Stalin va intentar tallar la continuïtat històrica de la lluita obrera revolucionària. Però el seu llegat continua vigent.

El 20 d'agost de 1940 Trotski va rebre a la seva residència del carrer Viena a Coyoacán, Mèxic, Frank Jackson. El jove, que s'havia introduït a l'entorn de Trotski com a suposat promès d'una de les seves col·laboradores, s'havia presentat amb l'excusa d'intercanviar opinions sobre un article. Jackson va aprofitar el moment d'intimitat per atacar salvatgement per l'esquena el vell líder revolucionari. L'endemà, Trotski va morir per les ferides sofertes. Jackson, un agent del servei secret soviètic, el veritable nom del qual era Ramon Mercader, havia aconseguit consumir la sentència dictada per Josep Stalin, llavors líder de l'URSS: «*matin Trotski!*».

L'assassinat de Trotski va ser la culminació d'un assetjament implacable iniciat el 1927 amb el seu desterrament de Rússia, el seu exili obligat pel planeta sense visat i l'assassinat o confinament dels seus seguidors, col·laboradors i familiars. La causa de la seva persecució era que, des de mitjans de la dècada del 20 Stalin havia començat a consolidar el seu poder burocràtic a l'URSS. Va imposar des del 1924 la concepció no marxista del «*socialisme en un sol país*» i, des del 1935, els «*fronts populars*» de capitulació a les burgesies en tots els partits comunistes de la Tercera Internacional.⁽¹⁾

Entre 1936 i 1938, Stalin va muntar els «*Judicis de Moscou*», una farsa judicial per exterminar la vella guàrdia dirigent del partit de Lenin, els seus opositors i fins i tot alguns dels seus col·laboradors més propers. Trotski va ser el principal inculpat en els judicis, perquè era el dirigent opositor més destacat i conseqüent a la burocràcia estalinista i encarnava la continuïtat del programa revolucionari, la democràcia obrera i l'internacionalisme. Per això, per justificar la seva condemna a mort, les campanyes difamatòries contra Trotski van incrementar-se. L'estalinisme feia més d'una dècada que tractava d'esborrar de la memòria popular la seva vida revolucionària i el seu rol dirigent en la revolució al costat de Lenin, acusant-lo d'«*agent dels Estats Units*» i «*agent nazi*».

Una vida dedicada a la revolució socialista

Lleó Davidovich Bronstein, Trotski, havia nascut el 26 d'octubre de 1879 en un llogaret prop d'Odessa a Ucraïna, regió sotmesa llavors a l'imperi tsarista de Rússia. Sent molt jove es va fer marxista. El règim tsarista, ràpidament, li va imposar empresonaments i la deportació a Sibèria. Es va unir al Partit Obrer Socialdemòcrata Rus després de la seva primera fugida de Sibèria, sumant-se a l'organització orientada per Lenin. A la revolució de 1905 va ser el màxim dirigent del soviets de Sant Petersburg, capital de l'imperi. Després de la derrota de la revolució, va ser deportat a Sibèria amb d'altres líders soviètics, d'on va escapar en un trineu estirat per rens, les peripècies del qual comptaria en el llibre «*Viatge d'anada i tornada*» de 1907, avui reeditat². En el seu balanç de la revolució de 1905 va plasmar per primer cop la seva «*teoria de la revolució permanent*». Afirmava que els obrers de les ciutats, encapçalant els camperols pobres, no la burgesia, eren l'única classe capaç d'encapçalar la revolució democràtica burgesa i, en prendre el poder, avançar cap al socialisme transformant les condicions de vida al camp i les ciutats. Trotski també va ser part de la minoria internacionalista que, juntament amb Lenin, Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht, va rebutjar la traïció de la Segona Internacional quan va donar suport a la guerra interimperialista el 1914 i va pronosticar que «*els propers anys presenciarien l'era de la revolució social*».

El febrer de 1917 va esclatar la revolució a Rússia. Després de l'esfondrament del règim tsarista, va assumir el govern una coalició de la burgesia liberal i partits reformistes. Però, al seu costat, els soviets van ressorgir desafiant el seu poder. Trotski va aconseguir retornar a Rússia al maig, va ser incorporat a la conducció del soviets de Petrograd (ex Sant Petersburg) i va ingressar al Partit Bolxevic de Lenin. La revolució va permetre una ràpida confluència entre tots dos dirigents. Lenin havia aconseguit que el partit no donés el seu suport al govern provisional burgès i assumís la baralla per un govern obrer, recolzat en els camperols, cosa que seria el preludi de la revolució socialista internacional. Els bolxevics, amb Lenin i Trotski, van anar guanyant cada vegada més pes i van aconseguir la majoria als soviets, sent els únics que defensaven conseqüentment els interessos d'obriers, camperols i soldats. Finalment, Trotski va ser designat responsable del Comitè Militar Revolucionari o del soviets que va organitzar la presa del poder el 24 d'octubre, consumant la primera revolució obrera socialista triomfant de la història.

El seu llegat continua vigent

Al govern dels soviets, Trotski va ocupar diferents càrrecs i va encapçalar l'Exèrcit Roig, que va derro-

(segueix a pàg 14) **11**

No a un Pacte de Rendes: Pujada de salaris i pensions

Tots els organismes patronals i institucional s'afanyen a demanar contenció als salaris, «per no entrar en una espiral inflacionària». El govern fa seu aquest mantra i la proposta del Banc Central Europeu d'un pacte de rendes. Així ho explica el Governador del Banc d'Espanya, Pablo Hernández de Cos: «la renda menor del conjunt de l'economia es tradueix necessàriament en una reducció de rendes dels seus agents. Resulta desitjable en aquest context que aquests agents (fonamentalment, empreses i llars, però també administracions públiques) interioritzin aquesta reducció de la renda nacional i acordin un repartiment d'aquesta, per evitar que es desencadeni una realimentació d'incrementos de preus i costos . (...) l'elevació simultània dels nivells de preus i salaris en el context actual comportaria una pèrdua de competitivitat exterior... amb efectes perniciosos en l'ocupació i el creixement econòmic.»

Una primera precisió: la inflació no pressuposa que hi hagi una menor renda del conjunt de l'economia, de la renda nacional. L'augment de preus, empobreix a qui no pot decidir unilateralment pujar els seus ingressos, però no a qui pot pujar els preus per mantenir beneficis. El Pacte de rendes vol limitar el creixement dels salaris però en el cas dels preus, només recomana a la patronal una moderació.

Els dirigents de CCOO i UGT responen demanant pujades salarials d'entre el 3'5 i el 4%, és a dir, acceptant que el poder adquisitiu dels sous perdi entre un 6'5% i un 7%. Un 2,5% el 2023 i un 2% el 2024. El desacord entre la patronal i CCOO i UGT és que els sindicats reclamen clàusules de revisió salarial.

La fixació dels preus de les mercaderies és la base a través de la qual els empresaris realitzen els beneficis. L'argument de l'espiral inflacionària és molt antic i s'utilitza sempre per què els i les treballadores acceptin la pèrdua de poder adquisitiu dels seus salaris. Al juny de 1865 K. Marx presentava un informe al Consell General de l'Associació Internacional dels Treballadors (AIT), publicat com a «Salari, preu i benefici». En l'informe, Marx defensa la lluita per l'elevació dels salaris contra la tesis contrària, que diu que aquesta lluita acabarà sent perjudicial pels obrers. Marx relaciona directament aquesta lluita en la pugna permanent entre salari i benefici per l'excedent, que es resol per la correlació de forces entre les classes, sent substancialment independent del procés de fixació dels preus.

Estagflació = inflació + recessió

Després de la invasió de Putin a Ucraïna, la crisi econòmica ha assumit una nova forma, l'estagflació. Així s'anomena la unió de dos fenòmens que usualment apareixen com a contraposats: la recessió, amb pèrdua de llocs de treball i caiguda de la producció, i la inflació, l'augment generalitzat de preus que esfondra salaris i jubilacions.

La [crisi] que va començar el 2007/2008 es va transformar en la més greu, només comparable amb la històrica crisi del 1929. Des de llavors, l'economia capitalista mai es va recuperar... la guerra desencadenada per Putin contra Ucraïna ha generat un nou cop sobre el funcionament del capitalisme imperialista. A diferència del 2008/2009, quan l'encara fort creixement xinès va permetre a alguns països superar el més agut de la crisi venent matèries primeres agrícoles o combustibles a preus alts, aquest cop no se salva ni tan sols el gegant asiàtic, que entre abril i juny amb prou feines va créixer el 0'4%.

En una situació inèdita dels darrers 40 anys, els Estats i la Unió Europea lideren un fenomen inflacionari que, a partir d'aquí, s'estén per tot el planeta... Alhora hi ha pronòstics que estarien entrant en una fase recessiva¹. No és la primera vegada que passa aquest fenomen. Als anys 70, a partir de l'augment de preus del petroli... a la inflació es va sumar la recessió econòmica. Recordem com es va intentar estabilitzar l'economia en aquell moment amb el llançament d'una autèntica contrarevolució del capital contra el treball amb els programes de Ronald Reagan i Margaret Thatcher. A això es va sumar l'intent d'«aspirar» tot el capital especulatiu que girava pel planeta als països semicolonials i dependents, que es va fer a través de forts increments de la taxa d'interès de referència dels països imperialistes... El capital financer es va bolcar ràpidament cap als països imperialistes deixant sense finançament la resta del món i provocant la crisi del deute extern del 1982... van començar els plans d'ajustament monitoritzats per l'FMI. Els preus del petroli

amb l'IPC real

No hi ha una relació directa entre preus i salaris com ens diuen, doncs s'amaga el principal component del problema, la lluita de classes que s'estableix pel repartiment de la plusvàlua. Ara l'argument és la guerra d'Ucraïna i els problemes de subministrament de gas i petroli, però l'augment de preus de les matèries energètiques ve d'abans. I ha suposat una forta pujada dels beneficis empresarials. Per exemple, Iberdrola tanca 2021 amb un benefici rècord de 3.885 milions d'euros, un 8% més que el 2020. Per aquest any 2022 es fixa un 8% més. És a dir, no té problemes en fer compatible un encariment de preus dels gas amb un augment rècord de beneficis. Segons Yolanda Díaz, Ministra de Treball, «el 83% de la pujada de la inflació ve dels beneficis empresarials i no dels sous.» Per això és també compatible entendre que en el marc d'aquesta inflació les empreses cotitzades han realitzat beneficis rècord per valor de 64.021 milions de euros el 2021.

Un augment de salaris en primer lloc el que faria seria reduir els guanys empresarials i, estaria per veure quant o quina part podria repercutir en un augment de preus, perquè els preus també depenen de les lleis de mercat. La realitat és que amb anys

de patronal i governs reclamant polítiques de contenció dels salaris, cada cop els beneficis empresarials guanyen terreny en la distribució de la riquesa.

L'evolució de la distribució de la renda nacional, entre els salaris i els beneficis empresarials, expliquen molt d'aquesta lluita de classes per l'excedent, o la plusvàlua. En la dècada entre 1967 i 1977, els salaris van passar del 60% a prop del 70% de la renda nacional. Van ser anys de lluites, d'alça no només del moviment obrer. Però va arribar els Pactes de la Moncloa i més i més acords de contenció salarial. A l'inici de la crisi capitalista actual, el 2008, el salaris ja només suposaven el 53'3%, per un 46'7% pels beneficis. A 2019 les rendes salarials s'emportaven un 51%.

- * **Defensem el poder adquisitiu de salaris i pensions: 100% de l'IPC real.**
- * **Per una escala mòbil de salaris, indexada automàticament a l'augment de preus.**
- * **Intervenció de preus de les matèries bàsiques.**
- * **Nacionalització sota control dels i de les treballadores de les elèctriques i la banca.**

Josep Lluís del Alcázar Fabregat

finalment es van esfondrar, però també les matèries primeres que venien els països semicolonials, aprofundint la seva crisi. Els països imperialistes [...], tampoc van aconseguir sortir de la crisi, només generant noves bombolles especulatives, [...] que van acabar esclatant pocs anys després (Estats Units el 1987 i el Japó el 1989).

La reparició del fenomen estagflacionari obre la possibilitat de situacions similars. ...Els governs imperialistes es llancen a combatre la inflació... Avui els Estats Units estan pujant la taxa d'interès de referència (la de la Reserva Federal), mentre que el Banc Central Europeu dubta si llançar-se en la mateixa direcció. [Però] una pujada de taxa pot tornar a col·locar en situació de crisi de deute Grècia i altres països del sud europeu. Mentrestant, els capitals especulatius estan sortint de la Unió Europea cap als Estats Units, cosa que genera una forta devaluació de l'euro... Tot això alimenta encara més la inflació i la recessió a la Unió Europea.

Les polítiques imperialistes, més que mai amb l'aparició del fenomen inflacionari, fan que la crisi la paguin la classe treballadora i els pobles del món. Explícitament, els governs prioritzen reduir la inflació amb plans d'ajustament recessius. La classe obrera i els sectors oprimits, una vegada més, com ja ho estan fent, sortiran a enfrontar aquests plans i els seus governs.

Extractes de l'article de José Castillo
«Recessió més inflació: la crisi s'aprofundeix»²

Notes:

1 Els EUA van entrar en recessió tècnica el segon trimestre del 2022, quan el seu producte interior brut (PIB) a experimentar una caiguda del 0,2%, després d'haver-se contret un 0,4% els tres primers mesos de l'any, Nota nostra

2 A Correspondencia Internacional 50. Agost-octubre 2022 UIT-QI

(ve de pàg 11)

tar a la guerra civil a l'Exèrcit Blanc, la coalició d'exèrcits imperialistes. Després de la mort de Lenin el 1924 i la consolidació de l'aparell burocràtic, va encapçalar l'Oposició d'Esquerra contra l'abandó del programa revolucionari per la burocràcia estalinista. Després de l'ascens del nazisme a Alemanya el 1933 habilitat per la política estalinista de dividir el moviment obrer, Trotski va concloure que la Tercera Internacional havia mort i calia fundar una nova organització mundial. El 1938, encara sota terribles condicions de persecució, Trotski es va abocar a un dels desafiaments més importants de la seva vida: la fundació de la Quarta Internacional, el partit de la revolució mundial per donar continuïtat al fil vermell de la lluita revolucionària. El seu programa, el Programa de Transició, afirmava que sota el capitalisme decadent «la crisi de la humanitat es redueix a la crisi de la seva direcció revolucionària». Poc després Trotski seria assassinat, clavant un cop dur al moviment trotskista i agreujant una crisi de direcció revolucionària que continua actualment.

A vuitanta-dos anys de l'assassinat de Trotski, l'imperialisme segueix condemnant milions de persones a la pobresa i a la indigència a tot el planeta, enmig de la crisi econòmica més important de la història del capitalisme i la guerra d'ocupació de Putin a Ucraïna. Però els pobles es rebel·len, protagonitzen lluites i revolucions heroïques que derroten els plans d'ajust i arriben fins a enderrocar governs burgesos. Davant els cants de sirena del fals socialisme que condueixen als treballadors i als pobles a noves frustracions i derrotes, *Izquierda Socialista* i la *Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-CI)* – i amb ella *Lluita Internacionalista* – reivindiquen la trajectòria revolucionària de Trotski, la importància de la fundació de la Quarta Internacional i la necessitat encara vigent de construir partits revolucionaris a tots els països. En el camí de reconstruir la Quarta, cridem a unir els revolucionaris contra el capitalisme imperialista i els governs burgesos, en defensa dels drets dels treballadors i altres sectors populars per desenvolupar la mobilització i conquerir mitjançant revolucions triomfants, governs obrers i populars que construeixin un veritable socialisme a tot el món.

23/08/2022

Federico Novo Foti
UIT-CI

Notes:

¹ Organització revolucionària internacional fundada a Moscou el 1919.

² L. Trotski. «La fugida de Sibèria en un trineu de rens», Segle XXI Editors, Buenos Aires, 2022.

La globalització

La guerra a Ucraïna porta la fam a Àfrica

En les últimes setmanes hem seguit pels mitjans de comunicació les negociacions entre Rússia i Ucraïna per reprendre les exportacions de blat en vaixell cap als països de Pròxim Orient i Àfrica.

En aquest article no parlaré d'aquesta situació concreta. Intentaré fer alguna reflexió de què representa, per a la sobirania alimentària, l'actual model i les repercussions que té qualsevol situació de crisi que es pugui produir. Crisi que pot ser socio-política, com la guerra a Ucraïna o l'increment del preu del transport, o que es pot donar com a conseqüència de situacions mediambientals, com les derivades del canvi climàtic. En concret em centraré en la producció i comercialització d'un aliment bàsic com són els cereals.

Els cereals (blat, arròs...), la soja i el blat de moro són un aliment bàsic per a tota la població mundial. El seu consum ha incrementat en les últimes dècades. Fins al moment s'ha pogut donar resposta a aquesta demanda gràcies a la utilització de grans quantitats de fertilitzants químics, però en els últims dos anys s'ha produït una disminució en la producció.

Són diverses les causes d'aquest increment de demanda. Aquí en destaco dues:

- L'increment de la població mundial. En els últims 40 anys la població mundial ha passat de 4590 milions a 7750 milions de persones.

A més, s'ha produït un increment important de la població urbana, que ha passat del 40% al 1980 al 57% en el 2021. Aquest desplaçament del camp a les ciutats és el resultat de situacions de conflictes bèl·lics, de l'apropiació de grans extensions de terres per part de les grans multinacionals o de desastres mediambientals. Aquí hi hem de sumar la població desplaçada i que es troba en camps de refugiats, on la supervivència depèn únicament de l'ajuda humanitària.

- Els canvis en el règim alimentari que han experimentat molts països, amb un increment important de la proporció de carn i llet en la dieta. Això ha comportat un increment dels impactes ambientals derivats de la producció industrial de carn, entre els quals l'augment en la demanda de pinsos (soja, blat de moro...).

La globalització, a partir de la dècada de 1970, ha portat un canvi important en la producció agrícola a nivell mundial. No totes les zones tenen una climatologia favorable per a la producció de cereals o soja de forma intensiva. En les últimes dècades aquestes s'han potenciat i s'han abandonat les petites produccions de cereals o s'han convertit en zones de cultius de regadiu per a la indústria de l'exportació de fruites i verdures, que tenen molta importància a Turquia, Tunísia i Marroc.

Actualment, els principals exportadors de cereals són Argentina, Austràlia, Canadà, EEUU, Kazakhstan, Rússia, Ucraïna i la UE. Brasil és un dels grans productors de soja per a l'exportació.

Qualsevol problema en la cadena de subministrament a llarga distància, des de la producció al transport, posa en perill l'accés als aliments més bàsics, com s'està vivint amb la guerra a Ucraïna i el subministrament de blat a Egipte i als països d'Àfrica.

En aquest moment tots depenem de les cadenes de subministrament globals. Cap país és autosuficient en la producció d'aliments per a la seva població.

És necessari un canvi important en el model agrícola mundial. És necessari implementar estratègies agrícoles sostenibles, sensibles al canvi climàtic, que redueixin la producció d'aquelles collites que compten amb un nombre petit de proveïdors i amb llargues distàncies de distribució.

Això passa per un canvi en la dieta amb aliments que es puguin cultivar en entorns més propers i amb una necessitat menor d'energia per a la seva producció.

Per aconseguir-ho és necessari tornar a potenciar l'agricultura de proximitat, sostenible i adequada a l'entorn que permeti una bona qualitat de vida.

Hi ha diversos factors que poden potenciar aquest canvi:

- A més curt termini, l'increment dels preus de l'energia. L'actual model de producció de cereals requereix una gran quantitat d'energia en la producció de fertilitzants (que permeten un alt rendiment) i en el transport. Aquests increment repercuteixen directament en l'increment del preu dels aliments.

- La disminució de fertilitzants. En aquest moment aquesta és una conseqüència del bloqueig comercial a Rússia, que és el principal productor. La producció química de fertilitzant nitrogenats requereix una important quantitat d'energia que actualment no es pot aconseguir més que amb energies renovables. Una producció extensiva requereix una menor quantitat de fertilitzants químics.

- El proteccionisme alimentari. Molts països exportadors d'aliments estan implementant polítiques proteccionistes per assegurar l'alimentació dels seus ciutadans.

- La crisi climàtica. El canvi en el cicle de les pluges a nivell planetari comportarà canvis importants en la producció agrícola.

Anna Morelló i Just

Xina-EUA

El conflicte per Taiwan

Les últimes setmanes ha aguditzat aquest conflicte amb la visita a Taiwan de Nancy Pelosi, la presidenta de la Cambra de Representants dels EUA, així com per les posteriors maniobres militars xineses com a «represàlia» per aquesta visita.

Tot i que aquest conflicte té el seu origen històric fa més de 70 anys, es va aguditzar en el marc de la creixent crisi econòmica, política i desordre mundial capitalista. Els EUA, encara que segueix sent la principal potència imperialista mundial, ja no pot imposar el seu ordre hegemònic a moltes regions del món. (...) La Xina, com a segona potència capitalista-imperialista mundial, declara en els últims temps que vol reincorporar Taiwan, a qui considera part del territori xinès.

L'avenç de la crisi econòmica capitalista mundial és el marc per no descartar que els frecs interimperialistes obrin pas a un nou xoc armat o una guerra a Àsia

(...) Tot indica que ni l'imperialisme nord-americà ni el xinès es volen veure involucrats en una guerra. Els principals opositors són les multinacionals i la gran burgesia xinesa, taiwanesa i nord-americana, atesa la interrelació que tenen en les seves

inversions i quotes d'explotació i guanys tant a la Xina com a Taiwan.

(...) A Taiwan hi ha divisions dins la mateixa burgesia taiwanesa. Insòlitàment el vell Koumintang (KMT), avui a l'oposició del Govern liberal burgès, fa anys que té una política de conciliació amb el règim del Partit Comunista Xinès (PCX). Al punt que, enmig de l'actual crisi, un representant del KMT va viatjar a la Xina per reunir-se amb empresaris. En canvi, el Govern liberal del president Lee Teng-hui, amenaça de declarar la independència, cosa que formalment la burgesia taiwanesa mai ha fet.

(...) Però l'economia xinesa ja no creix a dos dígits, retrocedeix la inversió estrangera, creixen les protestes dels estalviadors per bancs que no els tornen els estalvis, i la caiguda del consum mundial també l'afectarà. La dictadura del PCX aixeca l'objectiu de recuperar Taiwan com a agitació interna «popular nacionalista», davant de la crisi latent econòmica i social i com a arma de xantatge per a les negociacions amb els EUA. Xi Jinping busca consolidar-se al poder del PCX, quan està propera

la reunió del XX Congrès que hauria de resoldre que Xi Jinping tingui un tercer mandat.

D'altra banda, el viatge de Nancy Pelosi a Taiwan només es pot explicar per les dificultats internes que té el Govern demòcrata de Biden, desgastat per la inflació, la solució dels problemes socials, la immigració i les despeses per la guerra d'Ucraïna. Quan estan properes les eleccions legislatives de novembre (...), Biden vol mostrar-se «dur» davant la Xina i en «defensa de Taiwan» davant la base electoral conservadora i reaccionària (...)

Tant Biden com Xi Jinping juguen amb foc com a expressió de la crisi global del sistema capitalista-imperialista. Això deriva en un **perillós augment dels frecs interimperialistes i de la carrera armamentista i porta el perill d'una possible guerra regional que rebutgem.**

Taiwan: un país capitalista artificial sostingut per l'imperialisme ianqui

Taiwan està sostingut per l'imperialisme nord-americà des de la seva artificial creació a mans del genocida Chiang Kai Shek el 1949. (...) Per això Taiwan és un país capitalista artificial que sempre ha estat una semicolònia ianqui amb forts elements d'enclavament polític i militar.

Tot i el pacte dels imperialismes ianqui, japonès i europeu amb la Xina i la dictadura del PCX, els EUA no van deixar de protegir Taiwan, però en una posició subordinada als acords amb la Xina. Per això Taiwan també és avui un soci comercial i inversor a la Xina.

Taiwan hauria de ser part de la nació Xinesa. Des de 1972 fins els mateixos EUA i l'ONU formalment ho reconeixen. És per aquest motiu que Taiwan es troba tan aïllat, sent reconegut només per 16 països menors. Com a socialistes revolucionaris reconeixem aquest dret i està pendent aquesta tasca nacional no resolta. Però allò que no acceptem és que això es resolgui sota la política de la dictadura capitalista de la Xina i menys amb una invasió o una guerra regional.

També rebutgem la històrica presència dels EUA i la seva política a Taiwan i a tot Àsia, on té 200 bases militars instal·lades des de la Segona Guerra Mundial. (...) Estem per la **immediata retirada ianqui de totes les tropes i bases militars a Taiwan i Àsia**, ja que no són per a defensar els pobles sinó els seus interessos empresarials i imperialistes i per actuar com a gendarme de la regió i del món.

Alhora, **rebutgem la dictadura imperialista xinesa que superexplota el poble treballador xinès** i és resistida, per exemple, pel poble de Hong Kong (excolònia britànica que avui és part de la Xina). La Xina anys enrere va executar agressions militars frontereres contra el Vietnam i oprimeix els pobles de Sing Kiang i Tibet com a colònies internes. L'imperialisme xinès també era un dels suports principals del règim corrupte de Sri Lanka, contra el qual es va rebel·lar el seu poble.

Per això **estem contra qualsevol atac militar a Taiwan, que seria només en defensa dels negocis de la burgesia imperialista xinesa.** Així mateix, també rebutgem la presència militar i política imperialista a Taiwan i a Àsia, cosa que contribueix a incentivar una intervenció militar de l'imperialisme ianqui.

Una veritable reunificació dels pobles de la Xina i Taiwan que serveixi a les necessitats de les i els treballadors i sectors populars vindrà d'un canvi socialista, en primer lloc a la Xina i també a Taiwan. Per això **des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) donem suport a les lluites obreres, populars i camperoles en la perspectiva d'acabar amb la dictadura capitalista de la Xina per aconseguir un govern de la classe treballadora, els camperols i els sectors explotats que acabi amb l'explotació capitalista i repregui la construcció d'un veritable socialisme amb democràcia pel poble treballador.** De la mateixa manera donem suport a les lluites obreres i populars a Taiwan en la perspectiva d'aconseguir un govern obrer i popular.

12/08/2022

Extractes de l'article "El conflicto China-Estados Unidos por Taiwan" de Miguel Lamas, dirigent de la UIT-QI

Article complet: <https://uit-ci.org/index.php/2022/08/13/el-conflicto-china-estats-unidos-por-taiwan/>

Italia, eleccions el 25/09/22

L'amença de la dreta més reaccionària

Després de la caiguda del govern de Draghi (un govern tècnic recolzat per gairebé tot l'espectre parlamentari), la dreta neofeixista hereva de Giorgio Almirante [NdT: principal exponent del *Movimento Sociale Italiano*, partit polític feixista fundat el 1946] apareix vencedora per un ampli marge a totes les enquestes. Aquestes apunten a una victòria de *Fratelli d'Italia* i els seus aliats: el vell Berlusconi (PPE), que no accepta el seu final polític (ha passat del 30 al 6% en uns anys) i Salvini, l'oportunista secretari de la Lliga, que surt debilitat pel seu suport al govern Draghi i les seves piruetes polítiques.

Un govern liderat per Meloni (*Fratelli d'Italia*) portarà una reducció de drets per a les classes populars començant pels sectors més febles, dels treballadors/es immigrants, dels pobres i aturats i per les dones (croades antiavortament, contra el moviment LGBTQ+) i imposarà més repressió policial.

Davant d'aquest enorme problema social i polític, algú hauria d'explicar per què *Fratelli d'Italia*, que a les eleccions generals del 2018 va obtenir només el 4% dels vots, avui està al 23%. Estem parlant d'un

partit que té com a símbol la flama feixista i el taüt de Mussolini! La resposta està en la política absurda i compromesa del centre esquerra amb *Confindustria* [patronal italiana], anys de governs de PD (*Partito Democratico*) amb el seu «seguici» del PRC (*Partito della Rifondazione Comunista*, partit comunista reformista). El

centre esquerra ha aconseguit fer el que no ha aconseguit el centre dreta, gràcies al suport del sindicat confederal més gran (CGIL): han derogat l'art. 18 (una llei que prohibia els acomiadaments discriminatoris i sense un motiu real provat), van introduir contractes de durada determinada, va recolzar guerres, va enfonsar vaixells carregats d'immigrants a prop de la costa albanesa... L'acord que el *Partito Democratico* ha aconseguit amb les petites organitzacions dels *Verds* i *Sinistra italiana*, te com a únic objectiu, el manteniment dels seus

Caiguda de Draghi el 21 de juliol

petits aparells, sense cap altre valor.

Entre el centredreta i el centre esquerra, en aquesta dimensió populista surrealista (estil Borges), tenim dues forces més, la primera és la liderada per Renzi i Calenda (tots dos del PD), tots dos amb un ego enorme. Una mena de remenat liberal-catòlic que té com a objectiu desbaratar el PD de Letta. Són els màxims representants, fins i tot formals, de la política europea a Itàlia, pel suport incondicional a Draghi.

Un altre moviment destacable és el del *Movimento 5 Stelle* que, després de governar primer amb la dreta (Lega) i després amb la pseudoesquerra (PD) a l'última legislatura, es va veure obligat primer a enderrocar el Govern de Draghi i després a quedar-se sol. Com a força antisistema i populista no va poder sobreviure a la lògica de les coalicions de govern. Grillo i Conte, presenciant la implosió vertical del moviment, tant en termes de militància com de consens a causa de les seves traïcions polítiques -per no parlar de les nombroses escissions-, van optar per una tornada als «orígens», un M5S contra tots, cloquejant a més algunes reivindicacions de l'esquerra històrica (salari garantit). El M5S continua sent un moviment populista de dreta el programa del qual defensa una visió pro-Putin, la protecció de les petites i mitjanes empreses (com a punt central), les relacions amb els partits de dreta a nivell europeu, etc.

A més del M5S, només mereix ser esmentat com una burla la nova aliança, el millor exemple de trogloditisme polític, un nou cartell electoral

típicament «rojiparda» amb el nom d'Italia Sovrana e Popolare.

I.S.P. té al seu si el secretari del Partit Comunista (proper al KKE. NdT: Partit Comunista de Grècia), Rizzo, un estalinista, personatges antivacunes i d'extrema dreta, simplement imrepresentable.

L'extrema esquerra no navega per gaires bones aigües i no ha pogut presentar una proposta concreta

Les forces del PRC, PaP i al final també S.A. (secció del Secretariat Unificat a Itàlia) han donat vida al projecte d'Unione popolare, que conté forces comunistes reformistes amb organitzacions populistes dirigides per l'exfiscal i exalcalde de Nàpols, De Magistris. Una elecció equivocada perquè va subordinar la classe obrera al bonapartista de torn.

La voluntat de les forces d'esquerra com el PRC i el PaP de repetir i desenvolupar un camí, similar al ja practicat i fracassat amb Ingroia i l'Esquerra Arc de Sant Martí, no només és una elecció equivocada, sinó que també s'ha d'emfatitzar a nivell simbòlic, el caràcter absolutament subordinat de part del moviment comunista al populisme d'esquerra (De Magistris), elevant l'exalcalde de Nàpols a «Salvador» de la pàtria com a única alternativa de l'oposició d'esquerra. L'intent de crear una formació basada en el populisme portarà un fort element d'inestabilitat i de confusió a l'esquerra i un nou revés.

La proposta d'apel·lar a la construcció d'una alternativa de classe i revolucionària per la ruptura amb les forces burgeses (o si es prefereix sincerament democràtiques) llançada pel PCL [NdT: Partit Comunista dei Lavoratori, escissió trotskista de Refundació Comunista] per a les darreres eleccions, és el que s'anomenaria «una proposta de classe» (encara que es pot discutir quant a temps i socis). Una proposta sens dubte alternativa a la llista d'Unione popolare, que tenia l'ambició de representar el món del treball, que podríem definir com un pivot per a les classes baixes, una proposta excloent per a totes aquelles forces que al llarg dels anys han subordinat els interessos de la classe obrera als interessos del seu aparell (llegiu els governs de Prodi). Una proposta que no ha tingut ressò: el PCL estarà present només a la regió de Ligúria.

Els ciutadans de Piombino protesten contra la regasficadora a mitjans de juliol.

L'Unione popolare no és l'expressió d'aquelles forces crítiques del moviment obrer que s'oposaven a les polítiques liberals del centreesquerra (les van votar i les van recolzar), ni a les polítiques de retallada dels drets laborals (paquet Treu; NdT reforma laboral de flexibilització i precarietat de Tiziano Treu, Ministre de Treball i seguretat social del govern Prodi), ni a les polítiques antiimmigrants i bel·licistes del centreesquerra. L'eix de la batalla electoral dels comunistes ha de ser coherent amb una alternativa de classe i no una drecera resultant del regateig ideològic per accedir al poder.

La presentació autònoma dels marxistes revolucionaris hauria representat un pas endavant i un punt d'inflexió programàtic. Un moviment de classe revolucionari capaç de presentar una sortida de classe a la crisi social exacerbada per la política liberal/autoritària de Draghi. Un programa que hauria sabut connectar també en termes «ideològics», amb una alternativa anticapitalista a aquest malestar social. En aquest sentit, hauria de ser preparat, des d'un inici, un procés d'elaboració i articulació d'una nova proposta programàtica que vinculí les necessitats socials més urgents (salari mínim, escala mòbil de salaris, dret a l'habitatge), amb més consciència de classe, a partir de l'única experiència de l'esquerra comunista que s'ha concretat victoriosament, la de l'Argentina [NdT: fa referència al Frente de Izquierdas y los Trabajadores]

Després de les eleccions cal llençar una proposta de nova coordinació d'esquerres, on pràcticament s'organitzi (fins i tot amb patrulles populars) un front únic seriós, decidit i compacte contra l'avenç de la reacció.

Sergio Giavitto

Gran Bretanya

Vagues històriques

Enmig de la crisi capitalista mundial i les seves greus conseqüències per als pobles treballadors, a qui els governs intenten descarregar tot el pes, es multipliquen les vagues a Europa i als EUA. I la classe treballadora de la Gran Bretanya està fent les vagues més grans en moltes dècades.

La Gran Bretanya, un dels països imperialistes més importants, està en la pitjor crisi des de la Segona Guerra Mundial. La inflació podria arribar al 13% aquest any. Això, encara que vist des d'Argentina sembli poc, és gravíssim a la Gran Bretanya amb salaris semicongelats. El salari real és el més baix en moltes dècades. Però això no ho és tot. El Sistema Nacional de Salut està cada cop pitjor, amb baixos salaris i manca de personal. La congelació i la reducció de la inversió des del 2010 va fer que tingui avui un dels números de llits hospitalaris més baixos per persona d'un país desenvolupat, cosa que es va patir amb desatenció a pacients durant la pandèmia. I l'augment dels preus de l'electricitat i el gas (en mans d'empreses privades) supera el 80%. I el de la gasolina va superar el 40%.

A això s'hi afegeix la crisi política. El primer ministre conservador Boris Johnson va renunciar al juny i properament, el 5 de setembre, es nomenarà qui el reemplaça, que seria un altre conservador nomenat pel Parlament, amb plans de baixar encara més la despesa pública. Des de ja i davant d'això, creix el rebuig popular. Qualsevol nou primer ministre gairebé no tindrà cap suport.

Un dels mitjans de premsa més importants, el dretà «Daily Telegraph» assenyala a la nota del seu columnista Allister Heath: «El nostre sorprenentment accelerat declivi és tràgic i, no obstant, no sorprèn. Estem a prop del desenllaç, del punt final, d'un quart de segle de fracàs polític, intel·lectual i moral, del qual la majoria de la nostra classe política és còmplice».

Això ho diuen mitjans de premsa conservadors, per tant partidaris del model econòmic liberal conservador capitalista que va consolidar Margareth Thatcher. La profunda crisi d'avui té l'origen,

Caiguda de Boris Johnson el 7/07/2022

efectivament, fa molts anys, encara que avui estigui agreujada per la pandèmia i la guerra d'Ucraïna. Per exemple, la crisi de l'aigua té a veure directament amb la privatització de l'empresa de l'aigua i la manca d'obres. La crisi de salut pública, per la baixada del pressupost.

Thatcher va atacar els drets laborals, va privatitzar gran part de les empreses públiques i va restringir el dret de vaga. Una vaga general seria avui il·legal a Gran Bretanya. I cada vaga parcial només es pot convocar després d'un llarg procés que acaba en una votació secreta dels afiliats al sindicat, per aprovar la vaga o no.

El Partit Laborista que va governar entre el 1997 i el 2007 amb Tony Blair, totalment subordinat al gran capital, va estar molt lluny de la classe obrera que el va fundar des dels seus sindicats fa un segle, i va mantenir la mateixa política capitalista.

Esclaten les vagues

Desenes de milers de treballadors i treballadores estan en vaga, encapçalats per les 40.000 del RMT

al sector ferroviari, que ja en van fer diverses els últims mesos, i els milers de treballadors i treballadores dels autobusos, el metro, Correus, i el sindicat *Unite* d'estibadors al Port de Felixstowe. Abans van parar treballadors de línies aèries cancel·lant milers de vols. També hi ha vagues a fàbriques, sectors de salut i educació. Tots reclamen augments salarials d'acord amb la inflació.

El secretari general del sindicat ferroviari RMT, Mick Lynch, va advertir que el descontent actual pot acabar en una vaga general de facto (l'última va ser el 1927). «*És una cosa que decidirà la central de treballadors. Però el que veurem en educació, salut, transport i el sector privat és acció sincronitzada de vaga*».

La possibilitat d'una vaga general està plantejada, encara que la llei no la permeti. Això pot obrir una

nova perspectiva per al moviment obrer britànic. Com a molts països del món, els i les treballadores veuen que cap dels partits capitalistes els dóna solucions. Es planteja la necessitat de conquerir un govern del poble treballador.

Des de la UIT-QI cridem a la solidaritat amb la lluita de treballadores i treballadors britànics perquè triomfin i seguir el seu exemple a Europa i al món.
Baixades d'impostos a capitalistes

Des de Thatcher, a més de privatitzar, es va imposar la idea de baixar els impostos del gran capital al mínim amb el pretext de «*facilitar la inversió*». És a dir la mateixa falsedat que ens volen fer creure a Argentina i a gairebé tots els països.

Això es va aguditzar encara més des de la crisi del 2008. Avui el Regne Unit té una de les taxes impositives més baixes, però està al final de la taula de la inversió privada i pública dels països del G7.

Un exemple evident és el cas de l'aigua. La sequera aquest estiu va deixar amb ús restringit d'aigua bona part del país, perquè les empreses de servei d'aigua privatitzades als '80 no han construït cap nou reservori, malgrat que hi ha hagut un augment poblacional de deu milions de persones en les darreres dècades. Tampoc hi ha hagut obres de manteniment. Els grans guanys d'aquestes empreses, augmentats pels baixos impostos i tarifes més grans, es van fer servir per pagar guanys als accionistes: l'equivalent a més de setanta mil milions de dòlars en els últims trenta anys. Aquests super-guanys a costa de baixos impostos i menys drets laborals han anat a inversions especulatives de «paradisos fiscals» o països asiàtics amb mà d'obra baratíssima de menys de 100 dòlars al mes.

L'editor econòmic del diari *The Guardian* denuncia aquesta manca d'inversió productiva a la Gran Bretanya: «*Al Regne Unit es treballa molt més que a Alemanya i França, però estem molt per darrere en termes de productivitat perquè invertim molt menys en aspectes clau inclosos tecnologia, capacitat i investigació*».

31/08/2022

Miguel Lamas,
dirigent de la UIT-QI

Vaga de 8 dies al port de Felixstowe, el més gran del Regne Unit

Gairebé 2.000 treballadors del port anglès de Felixstowe, la instal·lació de comerç marítim més gran del Regne Unit i que canalitza gairebé la meitat del trànsit de contenidors del país, acaba de concretar una vaga de vuit dies amb l'objectiu d'obtenir millores salarials. És la primera des de 1989, i s'uneix a les dels altres sectors.

El sindicat *Unite* ha assegurat que els seus representats han rebutjat l'oferta d'un increment salarial del 7%, en considerar-la «*significativament per sota*» de la inflació, que va pujar al juliol al 10,1%, el nivell més alt en més de 40 anys. Mentrestant, els guanys de les línies navilieres es van triplicar, arribant als \$190 mil milions al 2021, mentre que els guanys ajustats relacionats amb ports de CK Hutchison Holdings (el propietari del port Felixstowe, entre molts altres) van créixer un 39% l'any passat.

Tot un exemple de lluita!!

Palestina

Israel vol silenciar les ONG palestines que denuncien els seus crims

El 18 d'agost, a les tres de la matinada, l'exèrcit israelià va assaltar i clausurar les seus de sis organitzacions palestines. Els soldats van confiscar ordinadors i tot tipus de documents i dades de les entitats, van precintar els locals i van declarar els grups il·legals. Es tracta d'Al-Haq, l'entitat que està documentant els crims d'Israel davant del Tribunal Penal Internacional, Addameer, que dona suport als presos, el Centre Bisan, que impulsa projectes de desenvolupament i preservació del patrimoni cultural, Defensa dels Infants Internacional-Palestina (DCIP), que fa costat als menors empresonats, la Unió de Comitès de Dones Palestines, referent històric en la lluita feminista i la Unió de Comitès de Treball Agrícola. També va ser assaltada la seu de la Unió de Comitès de Treballadors Sanitaris.

L'assalt militar arriba després que l'octubre Israel designés aquestes sis organitzacions com a «terroristes», basant-se en expedients secrets, per vincles amb el Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (FPLP), la principal organització política de l'esquerra palestina, que té també la seva branca armada. Israel no ha presentat cap prova que acrediti l'acusació de «terrorisme» i fins i tot la CIA ha hagut de dir que no la pot corroborar. L'abril, experts de l'ONU ja havien fet una crida als governs a continuar donant suport a les organitzacions criminalitzades i van denunciar que Israel no havia aportat cap prova.

Aquest atac, ordenat pel ministre de Defensa i excap de l'Estat Major, Benny Gantz, és un resultat de les dècades d'impunitat amb què l'estat d'Israel, des de 1948, ha estat imposant un sistema colonial i un règim d'apartheid contra el poble palestí per apropiarse de la seva terra i demostra que no té cap preocupació ni per guardar les formes amb el mantra de ser «l'única democràcia» a la regió.

La llei anti-terrorista israeliana de 2016 permet detenir els treballadors o qualsevol que doni suport a les organitzacions palestines dins dels territoris ocupats, bloquejar-los els fons o confiscar els seus equips i documents. L'ordre militar emesa el 3 de novembre de 2021 s'aplica també a tota la palestina històrica.

Per què ara?

L'assetjament al teixit associatiu palestí s'inscriu en la crisi política a Israel, que l'ha abocat a les terceres eleccions en cinc anys, després de l'esfondrament de la coalició de govern -una mena de Frankenstein polític format vuit partits units només pel rebuig a l'antic primer ministre, Benjamin Netanyahu, ara processat per corrupció. La lògica electoral és una cursa per la mà dura entre l'actual primer ministre Yair Lapid i Netanyahu, que ressorgeix de les seves cendres. I és aquesta lògica que ha portat també als últims bombardejos contra la franja de Gaza, que van assassinar a principis d'agost 49 palestins (incloses 17 criatures) i van deixar 360 ferits i van colpejar 1.500 cases.

Però més enllà del context electoral, l'atac és de fons i busca en primer lloc silenciar la denúncia internacional dels crims comesos per Israel. Com explica Sahar Francis, directora d'Addameer, l'organització de suport als presos: «Israel sap que la societat civil palestina és un actor fort i considera que estem fent alguns progressos internacionalment, tot i que el que hem aconseguit és poc. Ens volen impedir que funcionem». El març l'entitat va presentar un informe davant la Comissió d'Investigació sobre Palesti-

na de l'ONU que documenta lleis, polítiques i pràctiques d'apartheid. Fa mesos que Israel ataca els membres de la comissió per anti-semites i en demana la dissolució, però no aconsegueix silenciar les veus cada cop més importants -incloses Amnistia Internacional i Human Rights Watch- que denuncien que Israel imposa un règim d'

Assel Al-Bajeh, advocada d'Al-Haq, que és l'organització palestina de defensa dels Drets Humans més veterana, apunta també que «Israel està atacant i intentant eliminar de manera persistent la societat civil palestina a causa de la feina que fem, de manera que pugui perpetuar els seus crims sense ser exposat, desafiat o responsabilitzat». Al-Haq ha estat molt activa documentant crims de guerra israelians davant la fiscalia del Tribunal Penal Internacional de l'Haya. El tribunal està investigant la massacre de Gaza de 2014, amb més de 2.000 assassinats quan el mateix Ganz era el cap de les forces armades israelianes: després es presentaria a les eleccions vantant-se d'haver «bombardejat Gaza fins tornar-la a l'edat de pedra». També la investigació del tribunal de l'Haya ha estat titllada «d'antisemita» per Israel, i el govern Biden ha dit que s'hi oposa, mentre que pressiona l'Autoritat Palestina perquè retiri la denúncia presentada el 2015 pels crims de guerra d'Israel, incloses les colònies

Les altres entitats criminalitzades donen suport al poble palestí en temes clau (dones, salut, infància, agricultura) i que a més tenen una activitat molt política i reben finançament internacional. Il·legalitzant-les, el govern israelià ha volgut sembrar el dubte sobre l'orientació dels fons de la cooperació internacional i pressionar els altres països per què deixin de finançar-les. Alhora aquest atac és una amenaça a tot el teixit associatiu palestí: Israel vol una societat palestina que col·labori amb l'ocupació i no una que denunciï l'apartheid i el colonialisme.

La lluita continua

Les organitzacions palestines estan decidides a no deixar-se silenciar per la repressió. Dos dies després de l'assalt a les seus, Shawan Jabarin i Khaled

Quzmar, directors d'Al-Haq i Defensa Internacional de la Infància, van ser citats per a interrogatoris i amenaçats de detenció i empresonament si les seves entitats continuen treballant. Ja es preparen per més empresonaments, prohibicions de moviment i confiscacions.

L'ONU i la diversos governs del la UE -inclòs l'espanyol- han fet comunicats de suport a les organitzacions clausurades i han dit que no canviaran la seva política mentre Israel no demostrï les acusacions, però no hi ha hagut cap represàlia contra les autoritats israelianes: la impunitat continua, igual que els assassinats i la repressió diària sobre la població palestina.

Cal exigir als governs europeus i als organismes internacionals que, més enllà de les paraules, intervinguin directament davant de les autoritats israelianes per aturar la repressió contra els membres de les organitzacions il·legalitzades, que exigeixin a Israel la retirada de la designació de «terroristes» i el respecte a la llibertat d'expressió i organització als territoris ocupats, que reclamin la derogació de la llei antiterrorista de 2016. També que incrementin el finançament a les organitzacions represaliades i criminalitzades.

Més enllà de les paraules cal trencar les relacions diplomàtiques i comercials amb Israel, imposar sancions i deixar de vendre-li armes i material de seguretat. En aquest marc s'inscriu la campanya de la Coalició Prop Complicitat amb Israel per posar fi a l'agermanament entre les ciutats de Barcelona i Tel Aviv, que impulsa una recollida de signatures per portar la proposta al ple municipal abans que s'acabi aquest any.

I per descomptat cal continuar la solidaritat directa amb el poble palestí a través de les seves organitzacions socials, polítiques i sindicals. Les sis organitzacions il·legalitzades estan decidides, assumint un risc enorme, a continuar treballant i denunciant els crims de l'ocupació i l'apartheid. El nostre lloc és al seu costat.

Cristina Mas

Xile

Triomf del rebuig, un balanç de la derrota i com creiem que ha de seguir la lluita

La majoria del país (62%) va decidir rebutjar la nova proposta constitucional, només contra un 37% que va votar aprovar. Un resultat que va colpejar un ampli sector de companyes i companys que han estat el millor de la lluita de la rebel·lió popular de 2019 fins avui. La confusió impera, perquè no hi ha cap dubte que ahir van guanyar els grans empresaris, la dreta i el pinochetisme més recalcitrant. Entenem i compartim la decepció de centenars de milers de persones. (...)

Les veritables raons de la derrota electoral.

Sembla absolutament contradictori que el mateix poble que va encapçalar una de les rebel·lions populars més importants de l'últim temps, que va votar amb un 80% per canviar la constitució, que va fer guanyar una majoria de candidats independents per a la convenció, faci servir ara aquesta majoria per negar-se a canviar la Constitució. Però no ho és.

Aquesta derrota va començar a gestar-se el 15 de novembre de 2019, quan la dreta, l'exconcertació i el Front Ampli, van signar l'Acord per la Pau per salvar el Govern de Piñera i desviar la força de la mobilització a l'institucional camí d'un procés constituent absolutament condicionat per l'empresariat, perquè no fos lliure ni sobirà. No només això, sinó que aquest acord va permetre colpejar els més combatius de la mobilització, transformant-los en presos i preses polítiques, o reprimint-los brutalment, garantint impunitat als *Carabineros* per a aquesta tasca. I així ha estat fins avui.

Amb el 80% d'aprovació en el primer plebiscit i amb una majoritària votació a les i els independents, la classe treballadora i el poble va creure constituir una institució que s'oposés als corruptes de sempre, però això no va passar. Per això després va venir la decepció i la ruptura de milions amb el procés constituent. La convenció constitucional va deixar governar tranquil·lament Piñera, res va fer davant la pèrdua de llocs de treball i al creixement de la pobresa, res va fer per les i els presos polítics o contra els *milicos* i els *pacos* que havien reprimat. Va ser un altre parlament més. (...)

En aquesta mateixa convenció constitucional i, entre bastidors, la majoria dels «independents» va cedir el control als partits, que van deixar fora del nou text constitucional demandes tan importants com la nacionalització de les riqueses naturals. Entre pugnes i maniobres, es va donar a llum una nova constitució que, encara que amb avenços democràtics, va deixar intacte el model econòmic que ha causat una desigualtat profunda al país. (...)

D'altra banda, una altra decepció preparava l'escenari d'ahir. L'arribada del nou govern, amb el Partit Comunista i el Front Ampli al capdavant, ha estat una gran decepció per a milions de persones. Davant la profunda crisi econòmica que vivim milions de famílies treballadores, Boric i el seu govern es neguen a les mesures més bàsiques per evitar la desfeta. Res no fan davant la inflació, res no fan contra els sous de misèria, neguen tota ajuda estatal directa i deixen intactes els beneficis dels grans empresaris. El que sí que ha lliurat, a mans plenes, és repressió contra el poble Maputxe i xilè, i una infinitat de promeses buides. Per això milions han fet servir el vot del plebiscit per castigar aquest govern.

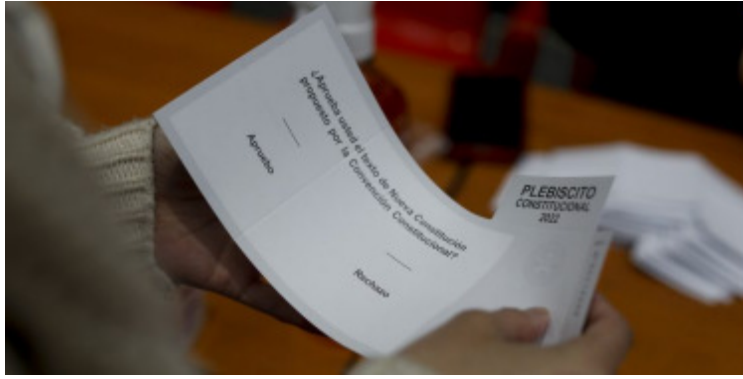
Més criminal encara va ser el seu paper durant la campanya. Mentre milers intentàvem enfrontar, amb escanyolits recursos, al pinochetisme del rebuig, Boric i els seus partits van signar amb febril compromís un acord per reformar la nova constitució en benefici de l'empresariat. ¡Negociava, descaradament i públicament, la nova constitució amb el rebuig!, sostenint que calia fer una «constitució de tots».

No cal dir de les direccions de les principals organitzacions sindicals, estudiantils i populars del país, dirigides per aquests mateixos partits, (...) que han complert un paper nefast per augmentar la desil·lusió. (...)

La campanya de la dreta i el rebuig, el verí de les mentides i la por, va recórrer tranquil·lament les bretxes de desil·lusió obertes pels que avui dirigeixen el Govern, que van encapçalar l'aprovació, que van negociar amb la dreta a la convenció i que, durant la rebel·lió popular, van salvar Piñera. Aquesta és la seva derrota. Milions de treballadors i treballadores, estudiants, dones, dissidències i germanes i germans de pobles originaris, van votar expressant aquesta confusió o directament castigant les mitges tintes i els enganys d'aquest govern que va prometre canviar les coses.

Cal, però, afegir un altre punt no menys important. *Aprovo Dignitat* i els vells partits han aconseguit conduir tot el procés polític fins avui, perquè no hem aconseguit construir una alternativa política per a les i els milions que vam lluitar durant la rebel·lió popular. Que lluiti contra la inflació i els sous de misèria, per les demandes més sentides per la classe treballadora i el poble, o que ens permeti (en el seu moment) enfrontar les maniobres i enganys de la convenció, així com haver empès una aprovació contra la Constitució de Pinochet. Sense aquesta direcció, com ha quedat clar, tot esforç pot ser en va.

Faran servir aquesta derrota per seguir atacant el poble i la classe treballadora.

Avui el triomf del rebuig permet seguir empenyent a la dreta un govern que ja va estendre tots els ponts amb els caps del pinochetisme. No tocant Piñera ni els oficials que van imposar el terror a la rebel·lió popular, militaritzant Wallmapu i reprimint mobilitzacions i, sobretot, compromentent-se a un acord nacional per construir la «constitució de tots». Això va ser, és i serà, el Govern de Boric el PC i el FA.

(...) «Un nou procés constituent!», els va prometre Boric. «Cal fer canvis a la constitució del 80!», respon la dreta. Tots dos bàndols saben que necessiten seguir alimentant les esperances en què els canvis «responsables» només els poden fer ells mateixos, tancats al Congrés. I per això es proposen instal·lar un escenari de reformes que tranquil·litzi milions de famílies treballadores que veuen caure el seu nivell de vida diàriament, producte de la crisi econòmica. El brou de cultiu del descontentament social creix i el conjuntural triomf del rebuig no els fa oblidar aquesta situació.

Prengui el nom que prengui, el que volen és un nou acord nacional per liquidar qualsevol vestigi de la rebel·lió popular de 2019 (...)

Hem d'enfrontar tothom.

Aleshores, per què era important aprovar? Perquè el triomf del rebuig enfortiria, i així ho ha fet, els

sectors més reaccionaris del país. Així ho vam entendre milers que ens vam abocar als principals actes o a empènyer amb les nostres pròpies forces la campanya. Els qui no sols busquem el vot, denunciem les maniobres del Govern de Boric, impulsem crides a lluitar contra la inflació i els sous de misèria, i ens solidaritzem activament amb totes les lluites.

Per això és fonamental enfortir aquesta unitat que es va donar entre els que vam impulsar als carrers la lluita contra el pinochetisme i el rebuig. (...)

Necessitem reagrupar-nos, unificar lluites, obrir diàlegs fraterns, actuar juntes i junts contra tots els qui volen fer servir el triomf del rebuig per seguir colpejant la classe treballadora i el poble. Ja vindran temps per lamentar-se per la derrota que acabem de passar. Ara és el moment de reprendre els camins oberts per la rebel·lió popular de 2019.

*** Per un pla de lluita nacional contra la inflació i els sous de misèria.**

*** Contra la militarització de Wallmapu, la repressió i per la llibertat de les nostres i els nostres presos.**

*** Contra les negociacions entre el rebuig i el Govern de Boric per imposar un fals procés constituent, dirigit pels corruptes de sempre.**

*** A unir-nos en la lluita, a reprendre els carrers, a construir juntes una alternativa política per a les i els que lluitem.**

*** Perquè governin les i els treballadors i els pobles a Xile i al món.**

Extractes de la declaració del Comitè Executiu MST, Secció xilena de la UIT-QI

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/@LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/@LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

